

Бездомникъ.

Студенъ зименъ вѣтъръ подухваше. . . . Земята бѣ покрита съ снѣгъ. Надъ земята се гонѣха хиляди снѣжинки. Сиви облаци закриваха небето.

Улицитѣ бѣха пълни съ хора — бѣше срѣщу празникъ. И то сирачето, клетия бездомникъ, бѣше тамъ ! Дребничко, сухо, съ дрипави дрехи, дълги коси, полубосо, то се движеше бавно пзъ дълбокия снѣгъ, пѣхаше се между минувачитѣ и молѣше за нѣщо.

Понѣкога то се спираше, изтриваше носа си, издигаше голѣмитѣ си черни, като смола очи къмъ охолнитѣ минувачи и сѣкашъ говорѣха : „Виждате, че съмъ бѣдно, малко, немощно и безъ подкрѣпа ; вие сте добри и не ще ме оставите на ли“ ? . .

Да ли минувачитѣ разбираха езика на голѣмитѣ черни смолести очи, но тѣ се спираха и му даваха по нѣщо.

И то пакъ трѣгваше бавно, като съ мжка изваждаше краката си изъ дълбокия снѣгъ.

Край него бързаха хора, брѣмчаха файтони, а то все тѣй бавно вървѣше и се пѣхаше между минувачитѣ.

Кждѣ отиваше то ? Мракъ настѣпваше. Тъмнината скоро ще обвие града и ще настѣпни голѣмата зимна нощъ. Подъ чий покривъ отиваше то ? Кждѣ ще сгрѣе студенитѣ си рѣцѣ, кждѣ ще стопли мокритѣ си крака ?

То се спрѣ при единъ магазинъ и се загледа въ красивитѣ дѣтски играчки. До късна вечеръ гледаше прѣхласнато хубавитѣ кукли, кончето, барабанчето и свирни. Гледаше ги мило, подсмиваше имъ се и мислено гладѣше черното лѣскаво конче. . . . Снѣгътъ завалѣ още по-голѣмъ. Небето притъмнѣ страшно. Чакъ тогава, то трѣгна и се изгуби въ мъглявата, голѣма улица на града.

Кждѣ отиваше то ? Кждѣ отиваше ?

.
.